

SZIVÁRVÁNY AZ ÉG KAPUJA.

Regény.

A REDAKCIÓBAN is rendezgetett. Takarított a fiókokban, sok mindent elégetett és leplezetten adott instrukciókat hol Balognak, hol Sipos Gyurkának a félbenmaradt, befejezetlen ügyekről. Vigyázott. Nem is vett észre senki semmit. Csak Rózsika nézett rá egyszer-egyszer nagy, csodálkozó szemekkel, értelmetlenül, hangtalan ijedtséggel s amikor este a fiúk már elmentek és ő még a szobájában tett-vett olyan ember gondosságával, aki ide már nem jön vissza többé, halkán, csendesen belépett hozzá. Szótlanul megállt, nézte-nézte, azután rémülten buggyant fel ajkán a kérdés :

— Az Istenért, mi történt?!

Turcsányi meleg, szerető tekintettel nézett a megijedt leányra, neki nem akart hazudni. Aztán holnap úgyis megtudja.

— Nem jövök ide többé vissza, Rózsika.

— Jézus Mária! Miért?

— Az alispán megtudta, észrevette a pálfordulásomat. Alternativa elé állított. Ma este vár. Most fogom neki megvinni a választ.

Hangtalanul rebegette a lány :

— Mít? Turcsányi, mit?

— Leköszönök mind a két állásomról.

— Leköszön?... Elmegy?...

— Igen.

— Még sem hittem volna... Ilyen hirtelen...

— Nem tehetek másképp, Rózsika.

Olyan szomorú volt mindez, hogy a lánynak a szemét előntötte a könny.

— És mondja. Mi lesz? Mít fog csinálni? Pestre megy?

— Nem.

— Hát?...

— A TISZÁT fogom csinálni Lakatossal. Nekimegyek teljes erővel a megyének! Rendet akarok teremteni! Egész eddigi életem ezt a megoldást követeli!

— Meggondolta jól?

— Meg.

— Ilona tudja?

— Egyszer beszéltem neki erről a dologról. De a tényt nem tudja.

— Kár. Meg kellett volna neki mindent mondania!

— Ha szeret, velem tart. Pillanatig sem kételkedem benne. Nem akartam felzaklatni őt a bajaimmal! És nem akartam kitenni befolyásnak az elhatározásomat, az életem célját!

Halkan suttogta a lány:

— Értem...

Turcsányi elkészült.

— Igy. Én most készen vagyok. Isten vele, Rózsika. Maga mindég jó volt, mindég kedves volt, mindég szorgalmas volt... Köszönöm magának. Isten tudja, hányadszor már, úgy érzem magam, mint a katona, aki elhagyja a nyugodt, kényelmes otthonát és nekiindul a bizonytalan, halálos harcnak. Mert én tudom. Valakinek itt győzni kell! Vagy nekik, vagy nekem. Sokszor úgy érzem, hogy nekem kell győznöm, sokszor azt hiszem, hogy csak én veszthetek! Meglátjuk!

Alig bírta kinyögni a lány.

— Turcsányi, kell ez?

Nagyon határozottan és nagyon keményen felelt rá a férfi:

— Kell, Rózsika! Egész életemben nyomorult fráternek érezném magam, ha nem követném most a lelke parancsát! Kell!

A lány most már tudta, hogy hiába minden. Elsápadt. Fehér, reszkető kezét szomorúan nyujtotta a férfi felé:

— Isten vele... Isten vele...

Turcsányi már-már kiment a szobából, amikor a nyomdából, alulról erősen megkopogtatták a szócsövet. Ránézett a lányra, látta, hogy az nem képes most odamenni és beszélni, ő ment oda:

— Halló! Tessék! Mi az Rosner úr?!

— Halló, szerkesztő úr, a lap kész! Nincs valami? Mehet a gép?

— Nincs semmi, Rosner úr. Mehet. Isten vele.

Lecsukta a födelet s amikor kilépett az ajtón, hallotta zörögve, kalapálva megindulni a nagy sajtógépet, aminek a lármája annyiszor ébresztett benne kellemes érzéseket.

Rózsika megnémultan, összeesve nézett utána, szegény, titokba burkolt leány szíve alig dobogott és sírva, zokogva borult az asztalra.

Az alispán idegesen maradt tovább a hivatalában. Fülöpnek meghagyta, hogy senkinek sincs ott, csak a szerkesztőnek. Bosszankodott. Jól tudta, hogy ez az egész hecc jóbarátjának, a főispánnak, a baklövése. Neki idegen ember, neki fővárosi szerkesztő kellett. Most itt van. Mintha azt a lapot nem tudnák épen úgy megcsinálni a helybeliek! Mindég félt attól, ha idegen került be a megyéhez, ahol ő mindenkinek belátott már a lelke fenekéig. Ez a szerkesztő, ez kemény ember! Elejétől kezdve imponált neki nyugodt, fölényes, biztos férfiasága. És most itt van. Megvan a felfordulás! Rosszat érzett! Maga se tudta, mi lesz. Kicsit mégis reménykedett, hogy megpuhult Turcsányi. A Fiú nincs itt. A mulatságon nem történt botrány. Talán mégis csak elsímul a dolog. Az órára nézett. Kilenc óra. Jöhetne már az az

ember. A pipaasztalához ment és rágyújtott egy nagy, hosszúszerű pipára.

Fülöp bedugta a fejét az ajtón és jelentette :

— Itt a szerkesztő !

— Ereszd be — dörmögte az alispán. Kíváncsian, szétvetett lábakkal állt meg a szoba közepén és mereven nézett az ajtóra.

Azon belépett Turcsányi. Sápadt és halálosan komoly volt az arca. Köszönt.

— Jó estét kívánok, alispán úr !

Az alispán már tudta hányadán van.

— Szervusz, fiam !

Visszament lassan az íróasztala mögé, helytel kínálta meg a szerkesztőt.

— Ülj le.

— Köszönöm, már nem ülök le.

— Értelek. De ne beszélj még. Ne mondd még ki, amit akarsz. Jól meggondoltad?

— Igen.

— Ismered Lakatost. Láttad, mi lett belőle. Rom ! Szép, erős és tehetséges ember volt ő is, mint te ! Ő is egy asszony miatt bolondult meg. Turcsányi felvágta a fejét.

— Én nemcsak amiatt ! Nekem egyéb célom is van !

— Jó, jó. Tudom én azt. Hiszen tulajdonképen mindegy is. De el ne felejtse, fiam, hogy amint innen kimész és lemész az utcára, a vármegye ellensége vagy és én minden erőmmel harcolok ellened ! Vigyázz !

Dacosan kiáltott fel Turcsányi :

— Fenyegetés ? ! Nem félek ! Velem nem lehet úgy elbánni, mint Lakatossal. Nekem sok jó barátom él a fővárosi sajtóban, én meg tudom találni a visszhangot ott is !

— Ostoba fráter ! Kellemetlenséget okozol, az biztos ! De senki semmi rendetlenséget nem fog találni nálunk s eltemeted magad örökre !

— Meglátjuk !

— Szóval végleges az elhatározásod ? !

— Igen !

Az alispán most már elvetette a kedvességet és a baráti hangot. A hangja kemény volt és ellenséges. Az alakját valósággal felfújta a harag és a vizes, fénytelen szeme mereven nézett a szerkesztő szemébe.

— Akkor kérem a jelentést !

Turcsányi megkönnyebbült. Ezt a hangot jobban szerette. Fellélezett és nyugodtan, bátran közölte elhatározását.

— Alispán úr ! Tisztelettel és visszavonhatatlanul jelentem, hogy a vármegyénél elfoglalt mindkét állásomról végérvényesen leköszönök. Kérem ezt tudomásul venni.

— Írásban is megvan ?

Turcsányi elővette írásos lemondását és az alispán elé tette az asztalra.

— Tessék !

— Rendben van ! Elmehet !

Már rá se nézett a szerkesztőre. Irt valamit gyorsan, teljesen elmerülve. Turcsányi szó nélkül, halkán kiment s mintha most egyszerre úgy érezte volna, hogy ő szenvedett vereséget.

Amikor kilépett a vármegyeháza kapuján, azonnal Lakatosra gondolt és sietve kereste fel. Tudta, hogy hol a TISZA szerkesztősége és nyomdája. Odament. Lakatos épen kifelé tartott a szobából, az udvaron találkoztak össze.

Turcsányi karonfogta az öreget és hosszasan sétáltak a város külső utcáin. Elmondott neki mindent. Elmondta az alispánnal való beszélgetést és elmondta terveit is. Lakatosban fellángolt a régi harcos vér. Óriási örömmel fogadta a szerkesztő elhatározását, boldogan ölelte magához, mintha a saját fia lenne, azután elhatározták, hogy holnap egy nagy számot adnak ki a nyomdából, benne lesz a Turcsányi csatlakozása, a céljai, a tervei. Holnap megindul a harc, a küzdelem a megye ellen !

Turcsányi lappeldányokat fog küldeni a fővárosba is ujságíróbarátaihoz és bizakodó, reménykedő hangulatban telt el az este egészen addig, amíg Turcsányinak eszébe jutott, hogy a színházutáni rendezés vacsorára kell mennie.

Elkészt. Ők hárman már együtt voltak. Erzsike és Balog boldog közelségben ültek egymás mellett. Ilona árván és szomorúan ült a pamlogon. Amint Turcsányi belépett, rögtön látták, hogy valami történt vele. Az arcán rajta volt az átélt izgalmak kusza nyoma, fehér és sápadt volt, csak nagy szeme lobogott sötétben.

Ilona szólt hozzá először :

— Mi történt, Miklós ?

Csendben, némán várták a választ. Turcsányi leült és nyugodtan okosan, megfontolva minden szavát mondotta el a történeteket.

Balog rémülten ugrott fel.

— Miklós, megőrültél !

Erzsike ijedten kiáltotta :

— Turcsányi ! Mi lesz Ilonával ?

Turcsányi mereven és elszorult lélekkel nézett a menyasszonyára. Ilona hallgatott. Mint egy óriási vízesés úgy szakadt lelkére a kétségbeesés. Ez az ember meg sem kérdezte őt. Pedig megígérte. Nem is volt kíváncsi a véleményére. Most mi lesz ? Ki lett Turcsányiból ? Egy vidéki zuglap szerkesztője. Ágrólszakadt, szegény ember. Olyan valaki, akit mindenki megrugdos, akit mindenki félretaszít. Turcsányi ! Miklós ! a A szép, komoly, tehetséges ember ! Akire mindenki tisztelettel nézett. Belekeveredik züllött ujságírók és züllött emberek társaságába ! Mi lesz itt ?

Turcsányi csendes, szomorú hangja ébresztette fel kétségbeeséséből.

— Ilona! Maga mit szól?

A lány nagy, rémült, tágra nyílt szemeivel megdöbbenve nézett a férfitra, mint idegen, távoli emberre, azután halkan remegve feljajdult.

— Miklós! Hogy tehette ezt?!

Turcsányi megrendült egy kicsit. Elgondolkozva, szomorúan felelte:

— Nem ezt vártam magától, Ilona.

A leány már nem tudott felelni. Sírva fakadt és sírt, zokogott kétségbeesetten. Teljesen beledobta lelkét az enyhet adó sírásba.

Turcsányi felkelt. Olyan fehér volt, mint a halál.

— Ilona! Akkor én most már elhagyom magat . . . Felszabadítom a szava alól.

Feljajdulva ugrott nyakába a lány.

— Nem, Miklós! Nem! Nem engedem el! Istenem, hiszen nem történt semmi. Jöjjön, üljön le ide, mellém a díványra. Beszéljünk. Olyan váratlanul, olyan megsemmisítő hirtelenséggel szakadt rám ez a dolog. Sírok . . . Persze, hogy sírok . . . Síratom az álmaimat. Én már szépen elgondoltam, hogy ide jövök feleségnek magához, ebbe a városba. Már tudtam, hová fogok ülni a redakcióban, amikor érte megyek és maga még nem jöhet. Elképzeltem az otthonunkat, a lakásunkat, a szép új kultúrpalotában. Boldog voltam, hogy együtt mint férj és feleség sétálhatunk majd a Petőfi-ligetben, az ismerős, csendes utcákon. Érti, Miklós? Én már asszonymak éreztem itt magam maga mellett. Átélttem boldog mézes heteinket, mindent . . . mindent . . . És maga most jön a rettenetes hírével és mint egy borzalmas kalapáccsal, tönkrezúzza mindazt a kedves és drága csecsebecsét, amit én felrakosgattam álomban a lelkem polcaira. Ezért sírok, Miklós. Nem baj . . . Ne haragudjék . . . Majd elmúlik . . . Majd beleélem magam ebbe is . . . De mindez most olyan borzasztó . . . Olyan rettenetes . . .

Azután valahogy lassan mégis valónak fogadták el ezt a borzasztó fordulatot és úgy beszéltek róla, mint változatlan tényről. Akárhogy is forgatták azonban a dolgokat, sehol sem láttak biztató jövőt és a három ember végtelen szomorúságában csak Turcsányi elfogult, csökönyös lelkesedése élt és sugárzott, a szemei villogtak és az ajkáról sohase hallott, nagyszerű szavak gurultak szét, hogy ámulatba ejtsék hallgatóit.

Ilonának jutott eszébe, mint a villámcsapás.

— Miklós! Maga beszélt nekem regényéről. Szép, eredeti szerelmes történet. Igérje meg nekem, hogy azonnal hozzá fog és mindennap szakít egy kevés időt, hogy valamit megírjon belőle. Igéri?

Turcsányi mit ne ígért volna meg. Persze, hogy megígérte. A regény különben is készen állt már a fejében, sokat és kellemben foglalkoztatta a téma. Komolyan elhatározta, hogy azonnal megkezdi az írást. Ezt az örömet megszerzi ennek a drága lánynak.

Ilona pedig boldogan fogadta az ígéretet, bízott a vőlegénye tehetőségében és messze előre dolgozó fantáziája egészen máshol látta Turcsányit, nem a Tisza pizkos, elhanyagolt szerkesztőségében.

XIII.

Másnap reggel Turcsányi olyan pontosan ment új hivatalába, amilyen pontosság a vármegyén szokatlan lett volna tőle. Csupa lelkesedés volt, csupa tűz és csupa ambíció. Ezerféle terv és ezerféle gondolat cikázott végig az agyán, úgy érezte, hogy óriássá nőtt, eltörpültek alatta a házak és az utcák. A lába nagyokat és súlyosakat lépett és ő közönyösen nézett el az emberek feje fölött. Nagyszerű lángolás telítette a keblét és tudta, hogy csodákat fog végezni a tollával, mert a kedv és az öröm lesznek a múzsái. Lompos, vontatott járása mintha eleven ritmust kapott volna, sápadt, közönyös arca kipirult és nagy messzenéző szeme közelebb találta meg a néznivalót.

Boldog bizakodás kísérte végig első útján új hivatalába, új céljai felé. Alig várta, hogy elfoglalja harcos helyét a Tisza szerkesztőségében, alig várta, hogy belekiabálja ezeknek a rövidlátó süket fülű, szolgálalkú polgároknak az öntudatába :

— Halló ! Emberek itt a reggel ! Ébredjetek !

Látta már képzeletében mindenütt a harsogó szavú Tiszát, tudta, hogy szörnyű felfordulást fog okozni az elhatározásával és érezte, hogy megremegnek szózatától az ócska falak, mint Jerikó falai a trombitáktól.

Sietve, kíváncsian fordult be a kapun az udvarra és meghajtott fejjel lépett be egy alacsony, rozoga ajtón, amelyre ki volt írva :

«A Tisza Szerkesztősége és Kiadóhivatala».

A helyiség elég sötét volt. Két közönséges, puhafa asztal állott benne íróasztalként. A sarokban durva puhafa-polc tele ujságokkal, könyvekkel. A falba nagy szögek verve fogasokként. Mindenütt por, szenny és piszok.

Turcsányinak beleütközött a szemébe a nyomor. Most látott először olyan szerkesztőséget, amire azt szokták mondani : zuglap. Kicsit elszorult a szive. Megállott az ajtóban és jobban körülnézett. A szobában senki sem volt. Most látta csak meg, hogy a háttérben egy foszlott, ócska spanyolfal mögött vetetlen ágy van. Undor fogta el. De aztán lerázta mindezt a kellemetlen benyomást a lelkéről és megindult befelé a szobába. A szegénységtől nem szabad megijedni. Biztatta magát. Majd másképp lesz most. Ő veszi át a lapot. Nagyszerű, igazságos ellenzéki lapot csinál belőle, az előfizetők felszaporodnak és ő majd másképp fogja ezt az egészet berendezni. Egy ajtót vett észre jobbra, odament. Benyitott. Meglepetten állott meg. Alacsony földes helyiség állott előtte. Valami kamraféle. Rossz, áporodott olajszag csapta meg az orrát. Maga előtt látta a rozoga, ócska kézisajtót és az ablak alatt állott a régi, elavult szedőasztal a betűkkel. Ime úgy látszik, ez a nyomda. Itt már

nem tudta olyan gyorsan leküzdeni a szomorúságot. Hiszen ehhez képest A Sziget és Vidéke nyomdája elsőrendű, modern nyomda volt. A szedőasztal előtt állott Lakatos megrokkant, csendes alakja. Úgy látszik, éppen szedett valamit. Amint észrevette Turcsányit félretett mindent és frissen, lelkesen ment eléje.

— Isten hozta, szerkesztő úr.

— Már nem vagyok az.

— Dehogynem. A Tisza szerkesztője. Az én nevem lekerül róla és kitesszük a magáét. Hadd tudja meg az egész megye, hogy új idők és új színek indulnak útnak a megújított Tiszában és hogy kiújult a harc a vármegyei zsarnokság ellen!

Turcsányit kellemesen érintette ez a hír. Arra nem is gondolt, hogy az ő neve váltja fel a Lakatos nevét.

— Menjünk be a szerkesztőségbe — mondta Lakatos és maga után húzta Turcsányit a másik szobába. Ott az egyik puhafaasztal előtt ő ült le, a másik előtt Turcsányi.

És Lakatos beszélni kezdett az ő szép, meleg hangján.

— Kedves barátom. A redakciónk és a nyomdánk szegény. Remélem, ez nem fogja elcsüggeszteni. Valamikor, amikor fiatalabb és tetterősebb voltam, szebben nézett ki itt minden. A bútorok is jobbak voltak. Azóta azonban sokat voltam beteg, ezt is, azt is el kellett adogatnom. Lassan majd beszerezzük az új holmit. Hiszen most más világ jön. Ime, ez a szerkesztőség és ott hátul, abban a kamrában van a nyomda. A szerkesztőség pedig áll magából, belőlem és Gerőből. Hallott már róla?

Turcsányi mintha emlékezett volna erre a névre. Hallotta, hogy zseniális, magával meghasonlott ember, rakoncátlan szellem, aki folyton iszik, nagyon szereti az italt.

— Azt hiszem hallottam róla. Sokat iszik. Ugye?

— Bizony iszik. Olyan neki az ital, mint nekünk a levegő. Nem élhet nélküle. De meg fog lepődni a nagy tudásán és a fürge ötletességén.

— Öreg?

— Nem. Egészen fiatal ember.

— Szóval hárman vagyunk. A nyomdában nincs senki?

— De igen. Egy kis púpos legényke szedi ki a cikkeket. A Péterke.

— Ön is szed ugyebár?

— Igen. Segítek neki. Nem lenne kész szegényke. Úgyes kis fiú. Dehát sok munka egy egész lapot kiszedni egyedül.

Turcsányi nagyot sóhajtott. Elég mostoha és primitív körülményekbe került bele. Dehát ezen túl kell tennie magát. Nem lehet máskép. A szeme az ágyra esett.

— Ki alszik itt?

Szomorú, csendes volt a válasz:

— Én. Egypárszor már tönkre akarták tenni a nyomdát komisz, felbérelt csirkefogók. Azóta itt alszom. De meg őszintén szólva így olcsóbb is.

Turcsányi belenyugodott ebbe is.

— És most hagyjuk ezeket a dolgokat. Nagyobb és fontosabb dolgunk van. Tárgyaljuk meg az új Tisza első számát.

Papirost és ceruzát vettek elő és Turcsányi nagy vonalakban előrajzolta az első szám tervét. A fölapon egy nagy statisztikát fognak közölni ezzel a címmel: Rokonok a megyeházán. Ezt a statisztikát Turcsányi egyszer az öreg Pekáry bácsival készítette el csak úgy kedvtelésből és kíváncsiságból. Eltette magának. Most nagyszerűen felhasználhatja. Kimutatja vele, hogy a tisztviselők nyolcvan százaléka, ha nem is egészen közeli, de mindenesetre rokonságban áll egymással. Hogy a tizenkét főszolgabíró közül csak négy nem atyafi. Hogy még a falusi jegyzők is legnagyobb részt sógorok és komák és hogy a tisztviselők ennek alapján azt tesznek, amit akarnak.

Irni fognak egy cikket a Kultúrház építéséről és a megyei tanügy borzalmas elhanyagoltságáról.

Lakatos magára vállalta egy szellemes levélnek a megírását, amit Durbints sógor ír Turcsányinak, a Tisza új szerkesztőjének.

Gyorsan, pompás egyetértéssel és kitünő ujságírói érzékkel nagyszerű lapot állítottak össze és neki fogtak lázasan, nagy igyekezettel a megírásnak.

Turcsányi megismerte később Péterkét, a kis, tizennégy esztendőszedőlegényt, aki nagy értelmes szemével és otromba púpjával a hátán, olyan volt, mint egy utálatos testbe öltöztetett angyal. Örömmel és boldogan köszöntötte új főnökét. Turcsányinak mindjárt meg is tetszett.

Megismerte Gerőt is, aki csúnya volt pipacsvörös fejével. Állandóan a magasba tartotta arcát, mint aki az eget akarná megszagolni. Kicsit visszataszító volt pálinkától átitatott, kocsonyás, puffadt teste, de minden szavából kiért a fölényes értelem és a mélységes magába merülés... Turcsányi nem állhatta meg. Kérdeznie kellett.

— Mondja, Gerő, mért iszik?

Rekedten, vigyorogva felelt az:

— Valamit kerestem a földön, amiért érdemes élni. Ezt találtam a legjobbnak.

— Éppen a pálinkát?

— Azt. A pálinka olyan, mint a hinta. Szédületes magasságokba lendít.

— De mélységeken keresztül.

— Ez a jó. Mélységeken keresztül kell feljutni a magasságokba. Máskép nem becsüljük meg a magasság varázsát.

— Mondja, Gerő, nincs senkije, akiért érdemes volna tisztességesen élnie?

Komorán hangzott a válasz:

— Senkim sincs... De hiszen az nem baj. Ha volna valakim, talán mégis bántana néha a lelkiismeret. Így egyedül vagyok, kolonc nélkül. Csak magamat látom. Senki se kontárkodik bele az életembe.

— És mondja, jó az cél és ambíció nélkül végignyomorogni az életét?

Nagyot nevetett Gerő.

— Cél és ambíció? . . . A cél nem más, mint olyan bilincs, amelyet az ember saját maga rak fel a kezére. Nekem erre semmi szükségem nincs. Akkor nem tudnám a pálinkáspoharat a számhoz emelni. Ambíció?! . . . Az ambíció nem más, mint önsanyargatás! Mint az olyan korbács, amit az ember saját maga suhogtat a feje fölött. Nem születtem rabszolgatartónak még magammal szemben sem. Úgy akarok élni, ahogy jól esik. Nem egy lónak az életét akarom leélni, aki megszakad a teherhúzásban, hanem a pillangó életét, aki megrészegszik a méztől. S a méz : a pálinka. A többi igazán nem számít,

Turcsányi nem faggatta tovább. Elmondta neki a témát, amit az új Tisza első számában neki szánt, felvázolta, hogy miként írja meg.

— Majd megpróbálom, morogta Gerő és gondolkozva ült le egy sarokba . . . Azután hirtelen asztalhoz kuporodott és szép formás, gömbölyű betűkkel róttá egymásután a sorokat.

Amikor delet harangoztak, Turcsányi nem ment ebédelni, hanem hozatott valamit magának, bekapta az ételt és mohón, lázasan folytatta a munkát. Nagyszerűen haladt a lap. Ők maguk is nagyon meg voltak elégedve vele. Turcsányi estefelé fáradtságot érzett. Régen nem dolgozott már ennyit és ilyen odaadással.

De nem hagyhatta abba. Megcsodálta Lakatos hihetetlen és nagyszerű munkabírását és csodálta Gerő kifogyhatatlan ötletességét és mindig lendületes gondolatvezetését.

Amikor estére készen lettek a lappal, mégis elfáradtak mind a hárman. De megelégedetten és boldogan néztek egymásra.

Lakatos kedvesen szólt Turcsányihoz :

— Szerkesztő úr, a többit bátran rám bízhatja. Maga most már menjen el. Tudom, hogy vacsorázni szoktak ilyenkor négyesben. Ne mulassza el a rendes vacsoráját.

Turcsányi hálásan nézett Lakatosra. Kérte, hogy a Tiszá-ból korán reggel küldjön egy számot Péterkével a lakására. Azután elment.

A lányok lakásán csak Ilona volt otthon. Erzsike ma játszott a színházban és Balog természetesen várta őt a színháznál.

Ilona nem fogadta Turcsányit a szokott repeséssel. Csendes volt és elgondolkozó. Turcsányi beszélt neki a lapról, a friss, eleven hangról, a nagyszerű cikkekről, a szenzációról, amit okozni fog.

Ilona komolyan és halkán elmondta, hogy a városban óriási megdöbbenést keltett cselekedete, csoportokban tárgyalták az esetet az utcán, az üzletekben, a hivatalokban s ő nem mehetett ki a házból, mert minden lépésnél valaki kérdést intézett hozzá a völegénye terveiről és lehetetlen tettének okáról.

(Folytatása következik.)

Büky György.